

บทที่ 2

การประชุมแห่งเวียนนาและการจัดตั้งสมาคมเด็กหนุ่มแห่งเยอรมัน

หัวเรื่อง

- 1 **การประชุมแห่งเวียนนาและผลที่ตามมา**
 - 1 สัญญาปารีสฉบับที่ 1
 - 2 การประชุมที่ลอนดอน
 - 3 การประชุมแห่งเวียนนา
 - 4 จุดมุ่งหมายของการประชุมแห่งเวียนนา
 - 5 ความคิดเห็นแตกแยก
 - 6 สหพันธรัฐเยอรมัน
 - 7 การรบครั้งสุดท้ายของจักรพรรดินโปเลียน โบนาปาร์ต
 - 8 สนธิสัญญาสัมพันธไมตรีอันศักดิ์สิทธิ์
 - 9 สนธิสัญญาแห่งปารีสครั้งที่ 2

- 2 **การจัดตั้งสมาคมเด็กหนุ่มแห่งเยอรมัน**
 - 1 สมาคมเด็กหนุ่มแห่งเยนา
 - 2 ชมรมชาวก็สเซ่น
 - 3 สมาคมเด็กหนุ่มเยอรมัน
 - 4 กฤษฎีกาแห่งเมืองคาร์ลสบาด

สาระสำคัญ

การประชุมแห่งเวียนนา เป็นการประชุมของนานาชาติ ที่พยายามวางกฎเกณฑ์และระเบียบต่างๆ เพื่อให้ยุโรปมีสันติภาพและสันติสุขตลอดไป แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ หลังการประชุมแล้ว ลัทธิเสรีนิยม-ชาตินิยม ได้รับการกระตุ้นอย่างรุนแรงอีกครั้งหนึ่งในดินแดนของชนชาติเยอรมัน พวกอนุรักษนิยม ซึ่งเป็นผู้กุมอำนาจการปกครอง จึงทำการกวาดล้างพวกเสรีนิยม-ชาตินิยมอย่างรุนแรง ความวุ่นวายในยุโรปจึงสงบลงได้ชั่วคราวหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การประชุมแห่งเวียนนา นับว่าเป็นการปฏิวัติทางการทูตครั้งแรกของโลก กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ใช้ในการประชุมครั้งนั้น ได้ถูกนำมาเป็นตัวอย่างหรือแม่บท แล้วทำการดัดแปลงแก้ไข เพื่อให้เหมาะสมต่อการประชุมต่างๆ ที่ทั่วโลกกำลังใช้กันอยู่ทุกวันนี้

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักศึกษาทราบถึง

1. ข้อแตกต่างระหว่างจุดประสงค์ของผู้แทนที่ทำการประชุมอยู่ในห้องประชุมแห่งกรุงเวียนนา และจุดประสงค์ของประชาชนเยอรมันทุกๆ ทั่วประเทศ
2. ความพยายามของเมเทอร์นิคห์ที่จะควบคุมความสงบเรียบร้อยในดินแดนของชนชาติเยอรมัน
3. ความพยายามของประชาชนเยอรมันที่จะมีส่วนร่วมในการปกครอง

1 การประชุมแห่งเวียนนาและผลที่ตามมา

1. สัญญาปารีส ฉบับที่ 1

ใน ค.ศ. 1814 จักรพรรดินโปเลียน โบนาปาร์ตแห่งฝรั่งเศส (Napoleon Bonaparte) ได้พ่ายแพ้แก่กองทัพฝ่ายสัมพันธมิตร ซึ่งประกอบด้วย รัสเซีย ออสเตรีย-ฮังการี อังกฤษ และปรัสเซีย วันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 1814 ฝ่ายสัมพันธมิตรบุกเข้ากรุงปารีส (Paris) ได้สำเร็จ ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1814 จักรพรรดินโปเลียนถูกบังคับให้สละราชสมบัติและถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะเอลบา (Elba) ฝ่ายสัมพันธมิตรจึงได้แต่งตั้งพระเจ้าหลุยส์ที่ 18 (Louis XVIII) แห่งราชวงศ์บูร์บอง (Bourbon) ซึ่งเป็นพระอนุชาของพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 (Louis XVI) ขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์แห่งฝรั่งเศส วันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1814 ฝ่ายสัมพันธมิตรได้ทำสัญญาปารีส ฉบับที่ 1 กับฝรั่งเศส¹

Napoleon Bonaparte

¹ข้อความในสนธิสัญญาแห่งปารีสครั้งที่ 1 มีใจความว่าฝ่ายสัมพันธมิตรยินยอมให้ฝรั่งเศสปกครองอาณาเขตเดิม ซึ่งได้เคยมีอยู่แต่ครั้งวันที่ 1 พฤศจิกายน ค.ศ. 1792 ก่อนที่รัฐบาลริบลิคได้ส่งกองทัพไปบุกรุกดินแดนของผู้อื่น นอกจากนี้แล้วฝรั่งเศสยังได้รับอนุญาตให้ปกครองแคว้นซาร์ (Saar) ไว้ในครอบครองของตนต่อไป (นันทา โชติกะพุกกะณะ : ประวัติศาสตร์ยุโรป คริสตศตวรรษ 19-20 ค.ศ. 1815-1914) แผนกประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2519 p.9.

2. การประชุมที่ลอนดอน

ถึงแม้ว่าสงครามระหว่างฝ่ายสัมพันธมิตรกับฝรั่งเศส จะสิ้นสุดลงและฝ่ายสัมพันธมิตรได้ทำการเซ็นสัญญาสันติภาพกับ ฝรั่งเศสเรียบร้อยแล้ว แต่ประมุขของประเทศสมท้าวานาจหลาย ประเทศก็ยังไม่มั่นใจว่ายุโรปจะมีสันติภาพที่ถาวรได้ตลอดไป ประมุขของประเทศเหล่านั้น ต่างก็ตระหนักถึงความวุ่นวายและ ภัยพิบัติที่อาจจะมีขึ้นในยุโรปได้อีกในอนาคต ดังนั้นจึงร่วมมือกัน แสวงหาวิธีการที่จะป้องกันมิให้เกิดภาวะที่ประเทศใดประเทศหนึ่ง จะมีอิทธิพลสูง จนสามารถรุกรานเพื่อนบ้านอื่นๆ ได้อย่างกรณีของ จักรพรรดินโปเลียนอีก พวกผู้นำของประเทศสมท้าวานาจจึงเดินทาง ไปประชุมกันที่กรุงลอนดอน (London) นครหลวงของประเทศ อังกฤษ แล้วตกลงกันว่า ในฤดูใบไม้ผลิที่จะถึงนี้จะเชิญเจ้านคร และผู้นำของประเทศต่างๆ ในยุโรปให้มาประชุมกันที่กรุงเวียนนา (Vienna หรือ Wien วีน) เมืองหลวงของประเทศออสเตรีย (Austria) เพื่อตกลงเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ของยุโรป²

Fürst Wenzel Clemens Metternich
(Ölgemälde von Lawrence)

3. การประชุมแห่งเวียนนา

ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1814 รัฐบุรุษซึ่งเป็นประมุขของนครรัฐและประเทศต่างๆ ใน ยุโรปเป็นจำนวนมาก ต่างก็ทยอยกันเดินทางมาที่กรุงเวียนนา การประชุมครั้งนี้จึงได้ชื่อว่า "การประชุมแห่งเวียนนา" (Wiener Kongress วีนเนอร์ คองเกรส หรือ Congress of

²Gebhardt Bruno : Handbuch der deutschen Geschichte Band 3

Union Verlas Stuttgart 1970 p.89.

Vienna) ซึ่งเปิดประชุมตั้งแต่เดือนตุลาคม ค.ศ. 1814 จนถึงวันที่ 9 เดือนมิถุนายน ค.ศ. 1815 โดยมีจักรพรรดิฟรานซ์ แห่งออสเตรียเป็นเจ้าภาพ พระองค์ทรงมอบหมายหน้าที่ต่างๆ เกี่ยวกับการประชุมครั้งนี้ให้กับอัศวินหาเสนาบดีของพระองค์ คือเคลเมนซ์ เวนเซล ฟอน เมเทออร์นิคซ์ (Klemenz Wenzel von Metternich) เป็นผู้จัดการทั้งหมด เมเทออร์นิคซ์ ได้พยายามจัดงานครั้งนี้ให้ดีเยี่ยม เขาอำนวยความสะดวกสบายและให้ความบันเทิงกับรัฐบุรุษ และประมุขของรัฐต่างๆ ที่มาประชุมครั้งนี้อย่างเต็มที่ โดยจัดให้มีการเต้นรำและงานรื่นเริงต่างๆ สอดแทรกในระหว่างการประชุมตลอดเวลา จึงทำให้บรรยากาศตลอดระยะเวลาของการประชุม แห่งเวียนนา เต็มไปด้วยความสนุกสนานรื่นเริงมากกว่าการเอาจริงเอาจังทางการเมือง อย่างไรก็ตามในการประชุมครั้งนี้ผู้แทนของประเทศที่มีอำนาจในการออกเสียงและตัดสินปัญหาต่างๆ มีเพียงผู้แทนจาก 5 ประเทศเท่านั้น คือเมเทออร์นิคซ์ ซึ่งเป็นผู้แทนของประเทศออสเตรียและเป็นประธานของที่ประชุม พระเจ้าซาร์ อเล็กซานเดอร์ที่ 1 แห่งรัสเซีย (Zar Alexander I von RuBland) และเน็สเซลรอด (Capodistrias Nesselrode) เป็นผู้แทนของประเทศรัสเซีย ลอร์ด คาสเซิลเรย์ (Castlereagh) และดยุคแห่งเวลลิงตัน (Duke of Wellington) เป็นผู้แทนของประเทศอังกฤษ เจ้าชายฮาร์เดนแบร์ก (Hardenberg) และ วิลเฮล์ม ฟอน ฮุมโบลท์ (Wilhelm von Humbolt) เป็นผู้แทนของประเทศปรัสเซีย (Prussia) และชาร์ล เมาริซ ฟอน ทาลเลียร์รองต์ (Charles Maurice von Talleyrand)³ ผู้ซึ่งเข้าร่วมประชุมในระยะแรก ในฐานะผู้สังเกตการณ์จากประเทศฝรั่งเศส แต่ด้วยชั้นเชิงของนักการทูตที่มีความสามารถมาก ทาลเลียร์รองต์ จึงกลายเป็นผู้แทนของประเทศที่มีสิทธิออกเสียงและได้ทำประโยชน์ให้กับประเทศฝรั่งเศสอย่างมากในการประชุมครั้งนี้

³ทาลเลียร์รองต์ (Talleyrand) เคยเป็นพระราชอาชญากร สึกออกมาเป็นนักบวชผู้ดี เคยเป็นเสนาบดีในคณะรัฐบาลของจักรพรรดินโปเลียน ขณะที่สัมพันธมิตรร่วมมือกันปราบจักรพรรดินโปเลียน ทาลเลียร์รองต์ ออกจากฝรั่งเศสมารับราชการในราชสำนักของพระเจ้าซาร์ อเล็กซานเดอร์ แห่งรัสเซีย (ม.ร.ว.แสงโรสม เกษมศรี : ประวัติศาสตร์สากลยุคปัจจุบัน ค.ศ. 1453-1914 ไทยวัฒนาพานิช พ.ศ. 2517 หน้า 305.

4. จุดมุ่งหมายของการประชุมแห่งเวียนนา

ก่อนที่การประชุมแห่งเวียนนาจะเริ่มทำการเปิดประชุมอย่างเป็นทางการ ผู้แทนของประเศสหราชอาณาจักรฝ่ายสัมพันธมิตร ได้วางหลักเกณฑ์และจุดมุ่งหมายสำคัญ ของการประชุมครั้งนี้ไว้เรียบร้อยแล้ว การประชุมแห่งเวียนนาจึงเป็นการประชุมเพื่อทำการตกลงกันในข้อปลีกย่อย และรายละเอียดต่างๆ ของจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงกันไว้แล้วเท่านั้น จุดมุ่งหมายสำคัญ ของการประชุมแห่งเวียนนามีดังนี้คือ

1. ป้องกันการปฏิวัติที่อาจจะเกิดขึ้นมาใหม่ในประเทศต่างๆ ของยุโรป ทั้งนี้เพื่อให้ยุโรปมีสันติภาพที่ถาวร
2. จัดสรรปันส่วนแคว้นแคว้นและดินแดนต่างๆ มอบคืนให้กับเจ้าของเดิมที่เคยปกครองแคว้นแคว้นดินแดนต่างๆ เหล่านั้นให้เหมือนเมื่อก่อนที่จักรพรรดิโรเบิร์ตที่สี่ แห่งโรมานาปาร์ต จะได้ทำการรุกรานยุโรป
3. จัดให้มีการถ่วงดุลอำนาจของประเศสหราชอาณาจักรยุโรป ไม้ให้ประเทศใดประเทศหนึ่งมีกำลังหรืออำนาจมากเกินไป อันจะเป็นเหตุให้เกิดความวุ่นวายขึ้นมาได้

ขณะที่การประชุมแห่งเวียนนากำลังตั้งเครียด เพราะเกิดการถกเถียงกันถึงเรื่องปลีกย่อยและรายละเอียดต่างๆ ของจุดมุ่งหมายเหล่านี้ อยู่ ข้าราชการเสด็จหนีออกจากเกาะเอลบา (Elba) ของจักรพรรดิโรเบิร์ตที่สี่ แห่งโรมานาปาร์ต กลับมายังประเทศฝรั่งเศส ทำให้ที่ประชุมแห่งเวียนนาต้องยุติการถกเถียงต่างๆ ลงชั่วคราว แล้วตกลงกันให้จัดกองทัพผสมของสัมพันธมิตรขึ้นมาใหม่ เพื่อส่งไปทำการปราบจักรพรรดิโรเบิร์ตที่สี่ แห่งโรมานาปาร์ต เมื่อที่ประชุมทำการตกลงกันเกี่ยวกับ เรื่องการจัดกองทัพผสมของฝ่ายสัมพันธมิตร และยุทธวิธีที่จะใช้ในการรบกับจักรพรรดิโรเบิร์ตที่สี่ แห่งโรมานาปาร์ตครั้งนี้เสร็จแล้ว ที่ประชุมจึงทำการประชุมต่อและ เสนอให้เพิ่มเติมสาระสำคัญของการประชุมครั้งนี้ขึ้นมาอีก 2 ข้อ คือ

1. ขจัดอิทธิพลของฝรั่งเศสจากดินแดนของประเทศต่างๆ ในยุโรป
2. จัดขวางมิให้ราชวงศ์โรมานาบาร์ท กลับมามีอำนาจในฝรั่งเศสได้อีก

5. ความคิดเห็นแตกแยก

อุปสรรคที่สำคัญยิ่งในการประชุมแห่งเวียนนา ก็คือการที่ประเทศมหาอำนาจต่างๆ พยายามแข่งขันกัน เพื่อแสดงตนเป็นผู้นำของยุโรป ในขณะที่ต่างก็พยายามสกัดกั้นการขยายอำนาจของชาติอื่นด้วย ตลอดเวลาของการประชุมแห่งเวียนนา พระเจ้าซาร์ อเล็กซานเดอร์ แห่งรัสเซียทรงแสดงพระองค์เป็นคู่แข่งของเมเตอร์นิช โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นเวลาที่อยู่ในห้องประชุมหรือเวลาที่อยู่นางานรื่นเริง ส่วนผู้แทนของมหาอำนาจอื่นๆ จะขัดแย้งกันก็แต่เฉพาะในห้องประชุมเท่านั้น ทั้งนี้เพราะผู้แทนของแต่ละประเทศ ต่างก็มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน จึงทำให้ผู้แทนของประเทศมหาอำนาจแบ่งออกเป็นสองฝ่าย เมเตอร์นิช ซึ่งเป็นประธานของที่ประชุม พยายามที่จะทำให้ออสเตรีย เป็นศูนย์กลางและเป็นผู้นำของประเทศมหาอำนาจ เขาเสนอให้ที่ประชุมทำการจัดสันปันส่วนที่ดินคืนให้กับเจ้าของประเทศหรือ เจ้านครรัฐที่ปกครองอยู่ก่อนที่จักรพรรดินโปเลียน โบนาปาร์ต จะได้ทำการรุกรานประเทศต่างๆ จึงเท่ากับเป็นการรื้อฟื้นอำนาจการปกครองแบบเก่าขึ้นมาใหม่ ซึ่งจะมีผลดีต่อออสเตรียเป็นอย่างมาก แต่ก็มีข้อแม้ว่าที่ดินบางส่วนควรจะมีการจัดสรรปันส่วนกันระหว่างประเทศมหาอำนาจ เพื่อเป็นการถ่วงดุลอำนาจซึ่งกันและกัน เมเตอร์นิช พยายามจัดขวางแผนการแผ่ขยายอำนาจของพระเจ้าซาร์ อเล็กซานเดอร์ แห่งรัสเซียและพยายามกีดกันการรวมประเทศของปรัสเซีย เพื่อมิให้ปรัสเซียมาเป็นคู่แข่งในการเป็นผู้นำของชนชาติเยอรมัน พระเจ้าซาร์ อเล็กซานเดอร์ แห่งรัสเซียทรงมีความคิดที่จะขยายอำนาจและดินแดนของรัสเซีย มาทางยุโรปตะวันตก พระองค์ทรงอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประกาศอิสรภาพให้กับยุโรป โดยการปลดปล่อยยุโรปออกจากกรอบครอบงำของฝรั่งเศส พระองค์จึงควรจะได้รับดินแดนของประเทศโรแลนด์เป็นค่าตอบแทน ส่วนปรัสเซียซึ่งเป็นเพียงแค่วันเสี้ยม แค่วันหนึ่งของชนชาติเยอรมันต้องการที่จะรวมดินแดนต่างๆ ของชนชาติเยอรมันเข้าด้วยกัน ภายใต้การนำของปรัสเซีย เพื่อสร้างให้เป็นประเทศเยอรมนีที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีพระ

มหากษัตริย์องค์เดียว และมีรัฐธรรมนูญฉบับเดียว ความคิดของผู้แทนปรัสเซียนี้เป็นความปรารถนา
ของประชาชนชาวเยอรมันวันแคว้นต่างๆ ของชาวเยอรมันส่วนมาก แต่ก็มีเจ้านครรัฐและเจ้าผู้
ครองแคว้นชาวเยอรมันบางส่วนไม่เห็นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมทเตอร์นิคซ์ อัครเสนาบดี
แห่งประเทศออสเตรีย ซึ่งสนใจความเป็นมหาอำนาจของออสเตรียยิ่งกว่าการรวมตัวของชนชาติ
เยอรมันเข้าด้วยกันสำหรับผู้แทนของประเทศอังกฤษนั้นเกรงว่าการขยายอำนาจของรัสเซียมาทาง
ตะวันตกและแผนการผนวกรวมประเทศเยอรมนีของปรัสเซีย จะกระทบกระเทือนอำนาจทางการเมือง
ของอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรวมประเทศและชนชาติเยอรมันของปรัสเซีย จะต้องกระทบ
กระเทือนดินแดนภายใต้การปกครองของอังกฤษ ที่ตั้งอยู่ในดินแดนของชนชาติเยอรมัน คือ
แคว้นซัคเซิน (Sachsens) และแคว้นฮันโนเวอร์ (Hannover) เป็นแน่ อังกฤษจึงร่วมมือ
กับออสเตรียทำการจัดวางความคิดของรัสเซียและปรัสเซีย สำหรับฝรั่งเศสซึ่งเป็นผู้แพ้สงคราม
ได้ขอเข้าร่วมประชุมในฐานะผู้สังเกตการณ์ จึงไม่มีสิทธิที่จะเรียกร้องสิ่งใด แต่เมื่อผู้แทน
ของประเทศมหาอำนาจฝ่ายสัมพันธมิตรมีความคิดเห็นขัดแย้งและแตกแยกเป็นสองฝ่าย ฝรั่งเศสจึง
ถือโอกาสเป็นผู้ไกล่เกลี่ย แล้วในเวลาปลายปีนั้นเอง (ค.ศ. 1814) ฝรั่งเศสก็กลายเป็นผู้มีอำนาจหนึ่ง
ในห้าของที่ประชุม ซึ่งถือว่าเป็นความสำเร็จของฝรั่งเศสจากความสามารถของทาลเลย์รองส์แต่
ผู้เดียว⁴

6. สภัษรัฐเยอรมัน

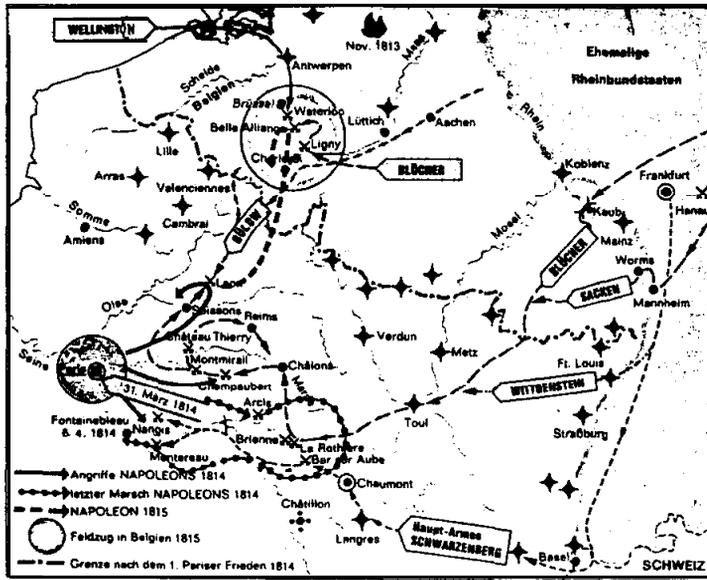
เนื่องจากปัญหาของการแบ่งสันปันส่วนดินแดนต่างๆ ในยุโรปและการที่ปรัสเซียจะรวมรัฐ
และแคว้นต่างๆ ที่มีชนชาติเยอรมันอาศัยอยู่ให้มารวมกับปรัสเซีย ท้าที่ที่ประชุมต้องยกปัญหานี้มา
ถกเถียงกันเป็นเวลานาน ผู้แทนของประเทศมหาอำนาจ ต่างก็ไม่เห็นด้วยกับการที่ปรัสเซียจะ
รื้อฟื้นให้มี "อาณาจักรเยอรมัน" หรือ ดอยเช่ ไรค์ (Deutsche Reich) ขึ้นมาใหม่ ออสเตรีย
ซึ่งเป็นประเทศที่มีอำนาจมากในกลุ่มนครรัฐและแคว้นต่างๆ ของชนชาติเยอรมัน ต้องการที่จะให้

⁴Gebhardt III; Op.cit., p.90.

นครรัฐและแคว้นต่างๆ เหล่านี้ต่างฝ่ายต่างปกครองกันเอง ทั้งนี้เพื่อความยิ่งใหญ่ของออสเตรีย
เองในการที่จะเป็นผู้นำของนครรัฐและแคว้นต่างๆ เหล่านั้น ในขณะที่ประชุมกำลังตั้งเครือข่าย
เพราะไม่สามารถแก้ปัญหาได้ ก็มีข่าวการหนีจากเกาะเอลบา (Eiba) ของพระเจ้านโปเลียน (ใน
วันที่ 26 เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1815) พระเจ้านโปเลียนได้เสด็จกลับมาถึงประเทศฝรั่งเศส
ในวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1815 ที่ประชุมแห่งเวียนนาจึงยุติการถกเถียงชั่วคราว แล้วหันหน้าเข้า
ปรึกษากันใหม่ ในวันที่ 13 มีนาคม ค.ศ. 1815 ที่ประชุมได้ประกาศว่า นโปเลียนเป็นผู้
ทำลายความสงบของยุโรป ในวันที่ 25 มีนาคม ที่ประชุมจึงตกลงกันให้จัดกองทัพผสมของสัมพันธ-
มิตรขึ้นมาใหม่ เพื่อทำการปราบพระเจ้านโปเลียน หลังจากนั้นแล้วที่ประชุมได้ถกเถียงเรื่องการ
จัดสรรดินแดนและการรวมชนชาติเยอรมันกันอีก ในที่สุดในวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1815 ที่
ประชุมจึงตกลงกันได้ว่า ให้นครรัฐและแคว้นต่างๆ ของชนชาติเยอรมันทั้ง 38 รัฐ รวมกันอย่าง
หลวมๆ ในรูปของสหพันธรัฐ (Deutsche Bund ต้อยเซ่ บุนด์) โดยมีออสเตรียเป็นประธานและ
ปรัสเซียเป็นรองประธานของสหพันธ์ มีรัฐสภาของสหพันธ์ (Bundestag บุนเดสทาก) ตั้งอยู่ที่
เมืองแฟรงค์เฟิร์ต (Frankfurt) เพื่อทำหน้าที่พิจารณาข้อพิพาททั้งหลายที่เกิดขึ้นระหว่างสมาชิก
ของสหพันธ์ รวมทั้งกิจการทั่วไป ทั้งภายในและภายนอกของสหพันธ์ด้วย สมาชิกรัฐสภา
ของสหพันธ์ ประกอบด้วยผู้แทนของทั้ง 38 รัฐ ซึ่งมีสิทธิส่งผู้แทนมาได้เพียงรัฐละ 1 ท่าน⁵
หลังจากนี้แล้วที่ประชุมได้พูดถึงปัญหาต่างๆ แล้วปิดประชุม เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 1815⁶

⁵Gebhart III: *Ibid.*, p. 94

⁶รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องกองเกรสแห่งเวียนนาหาอ่านได้ในหนังสือของ ม.ร.ว.
แสงโรสม เกษมศรี ประวัติศาสตร์สากลยุคปัจจุบัน พ.ศ. 1453-1914 อ่างแล้วหน้า 311-
315 และหนังสือครองเกรสแห่งเวียนนาของพระองค์เจ้าวรวงศ์ ฑอพระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์
สำนักพิมพ์คลังวิทยา พ.ศ. 2511.

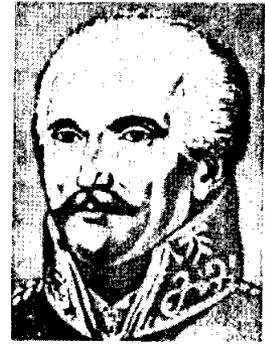
Die Feldzüge gegen Napoleon 1814/15

7: การรบครั้งสุดท้ายของจักรพรรดินโปเลียน โบนาปาร์ต

เมื่อข่าวการหนีจากเกาะเอลบา ของจักรพรรดินโปเลียนแพร่มาถึงกรุงปารีส พระเจ้าหลุยส์ที่ 18 (Louis XVIII) เสด็จหนีไปเมืองเกนท์ (Gent) ในประเทศเบลเยียม (Belgien)⁷ ฉะนั้นจักรพรรดินโปเลียนจึงเสด็จกลับกรุงปารีสโดยไม่มีใครต่อต้านใดๆ เลย พระองค์ทรงทำการปลุกใจประชาชนฝรั่งเศสแล้ว รวบรวมทหารได้จำนวนประมาณ 12,000 คน พอถึงเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1815 กองทัพของสัมพันธมิตรก็ประชิดชายแดนด้านตะวันออกของประเทศฝรั่งเศส วันที่ 16 มิถุนายน ค.ศ. 1815 กองทัพของปรัสเซียภายใต้การนำของแม่ทัพ

⁷หนังสือส่วนมากไม่ได้บอกว่า พระเจ้าหลุยส์ที่ 18 เสด็จหนีไปยังประเทศใด หนังสือ "ครองเกรสแห่งเวียนนา" ของพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ หน้า 12 บอกไว้ว่าพระเจ้าหลุยส์ที่ 18 เสด็จหนีไปที่อังกฤษ แต่ความจริงแล้วในระหว่าง 100 วัน ที่จักรพรรดินโปเลียนกลับมาครองประเทศฝรั่งเศสนั้น พระเจ้าหลุยส์ที่ 18 เสด็จหนีไปอยู่เมืองเกนท์ Gent ในประเทศเบลเยียม (Belgien) ดูหลักฐานจาก Encyclopaedia : Britannica Volume 14 p.346/347.

ปรัสเซียสองท่านคือ บลือเชอร์ และ กไนเซเนา (Blucher/Gneisenau) ยกพลเข้าโจมตีทางด้าน ตะวันออกของประเทศฝรั่งเศสที่เมือง ลินยี (Ligny) กองทัพของปรัสเซียสู้กองทัพของฝรั่งเศสไม่ได้ บลือเชอร์ และกไนเซเนา จึงถอยทัพขึ้นไปทางเหนือเพื่อรวมตัว กับกองทัพของอังกฤษ ซึ่งมี ดยุก เวลลิงตัน (Wellington) เป็นแม่ทัพ วันที่ 18 มิถุนายน กองทัพ ของ เวลลิงตัน บลือเชอร์ และ กไนเซเนา ปะทะกับ กองทัพของนโปเลียนที่เมืองเบลล์ อลีองซ์ (Belle Alliance) ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองวอเตอร์ลู

Marschall Blücher

(Waterloo) เนื่องจากกองทัพของจักรพรรดิ

นโปเลียนมีกำลังพลน้อยกว่าฝ่ายสัมพันธมิตรมาก กองทัพของพระองค์จึงประสบความพ่ายแพ้ จักรพรรดินโปเลียนทรงหนีกลับกรุงปารีส วันที่ 22 มิถุนายน พระองค์ทรงประกาศสละราชสมบัติ ไว้กับพระราชโอรสเนโปเลียนที่สอง พระมหากษัตริย์แห่งกรุงโรม (Napoleon II König von Rom) แล้วขอลี้ภัยจะไปอยู่ประเทศอังกฤษโดยจะไม่ข้องเกี่ยวกับการเมืองอีก แต่ทรงได้รับการ ตอบปฏิเสชจากอังกฤษ วันที่ 15 กรกฎาคม ค.ศ. 1815 พระองค์ถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะเซนต์ เฮเลนา (St. Helena) ณ ที่นี้จักรพรรดินโปเลียนทรงใช้เวลาแห่งบั้นปลายชีวิตบันทึกความทรง จ्ञาต่างๆ จนกระทั่งสิ้นพระชนม์ เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม ค.ศ. 1840 พระศพของพระองค์จึง ได้รับความเคารพย้ายกลับมาฝังไว้ที่วัดมอโนวาติเดน ในกรุงปารีส

8. สนธิสัญญาสัมพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์ (Holy Alliance)

การรบระหว่างฝ่ายสัมพันธมิตรกับจักรพรรดินโปเลียนนี้เอง ที่เป็นแรงกระตุ้นให้พวก ชาตินิยมชาวเยอรมันตื่นตัวขึ้นมาใหม่ อีกทั้งผลการประชุมแห่งเวียนนา ซึ่งขัดกับเจตนารมณ์ของ ประชาชนและนักการเมืองชาวเยอรมันส่วนมาก จึงทำให้ชาวเยอรมันแค้นแค้นต่างๆ เรียกร้อง

อิสรภาพและเสรีภาพ บ้างก็เรียกร้องให้พระมหากษัตริย์หรือเจ้านครที่ปกครองนครรัฐต่างๆ ทำการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญฉบับเก่า หรือรับรองรัฐธรรมนูญที่พวกตนร่างขึ้นมาใหม่ การเรียกร้องนี้ค่อยๆ ขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ จนในที่สุดถึงกับมีการเรียกร้องให้พระมหากษัตริย์และเจ้านครรัฐต่างๆ เหล่านั้นทำการรวมตัว เพื่อจัดตั้งเป็นประเทศเยอรมนีขึ้น⁸ พระเจ้าซาร์อเล็กซานเดอร์ที่ 1 แห่งรัสเซีย ทรงมีความคิดว่า ความวุ่นวายต่างๆ ที่เกิดขึ้นในยุโรปสมัยนั้นเป็นเพราะประชาชนไม่มีคัมภีร์อยู่ในหลักคริสต์เตียนที่ดี และไม่ยึดมั่นอยู่ในระบบเทวสิทธิ์ของพระมหากษัตริย์ ฉะนั้นประชาชนจึงเริ่มเบื่อต่อระบบการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ หันเหความคิดที่จะให้มีการปกครองในระบอบเสรีนิยม ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำที่ขัดต่อความปรารถนาของพระเจ้า พระเจ้าซาร์ อเล็กซานเดอร์ที่ 1 แห่งรัสเซีย จึงทรงร่างสนธิสัญญาขึ้นมาฉบับหนึ่ง (สนธิสัญญาฉบับนี้ชื่อว่า "สนธิสัญญาสัมพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์" (Holly Alliance)⁹ แล้วชักชวนพระมหากษัตริย์ของประเทศออสเตรียและปรัสเซีย ให้ร่วมลงนามในสนธิสัญญาฉบับนี้ จุดมุ่งหมายของสัญญานี้คือ เพื่อจัดให้มีการร่วมมือกันป้องกันความยุ่งยากต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น และเป็นการร่วมมือกันรักษาสันติภาพของยุโรปให้ดำรงไว้อย่างถาวร วันที่ 26 กันยายน ค.ศ. 1815 พระเจ้าซาร์ อเล็กซานเดอร์ที่ 1 แห่งรัสเซีย พระเจ้าฟรานซ์ที่ 2 (Franz II) แห่งออสเตรียและพระเจ้าเฟเดอริช วิลเฮล์มที่ 3 แห่งปรัสเซีย (Federich Wilhelm III) ได้ลงนามในสนธิสัญญาฉบับนี้ร่วมกัน หลังจากนั้นประมุขของประเทศต่างๆ ทางยุโรปต่างก็สมัครเป็นสมาชิกของสัมพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์นี้ ยกเว้นอังกฤษ รัฐของสันตปาปาและตุรกี อังกฤษให้เหตุ

⁸Gebhardt III, Op.cit., p.101.

⁹สนธิสัญญาสัมพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์นี้ พระเจ้าซาร์ อเล็กซานเดอร์ที่ 1 แห่งรัสเซีย ทรงทำการร่างในขณะที่พระองค์พำนักอยู่ที่กรุงปารีส Ploetz, Auszug aus der Geschichte, Wurzburg 1960 p.832. Ernst Busch, Grundzuge der Geschichte VII : Frankfurt am Main-Berlin-Bonn 1960. p.42.

ผลว่า อังกฤษไม่สนใจการปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ สันตปาปาให้เหตุผลว่า ไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับการเมือง ส่วนสุดท้ายแห่งตุรกีอ้างว่า ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์¹⁰

9. สนธิสัญญาแห่งปารีสครั้งที่ 2

วันที่ 20 พฤศจิกายน ค.ศ. 1815 พวกผู้นำฝ่ายสัมพันธมิตรได้ทำการเซ็นสัญญาสงบศึกกับฝรั่งเศสอีกฉบับหนึ่ง สนธิสัญญานี้จึงได้ชื่อว่า "สนธิสัญญาแห่งปารีสฉบับที่ 2" ฝรั่งเศสต้องเสียเงินค่าปฏิกรรมสงครามเป็นจำนวน 700 ล้านฟรังก์ ต้องเสียดินแดนบางส่วนรวมทั้งแคว้นซาร์ (Saar) ให้กับปรัสเซีย ในระหว่างที่กำลังชำระค่าปฏิกรรมสงครามอยู่กองทัพของสัมพันธมิตร จะอยู่ครอบครองดินแดนด้านตะวันออกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส จนกว่าฝรั่งเศสจะจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามหมด¹¹ ถึงแม้ว่าสนธิสัญญาสัมพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์และสนธิสัญญาแห่งปารีสฉบับที่ 2 นี้ จะถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เป็นหลักประกันความสงบสุขของยุโรป แต่ประชาชนชาวเยอรมันกลับมีความรู้สึกว้าสนธิสัญญาต่างๆ ที่ทำขึ้นตั้งแต่การประชุมแห่งเวียนนาจนถึงสนธิสัญญาปารีสครั้งที่ 2 นี้ ไม่ได้เป็นไปตามความปรารถนาของประชาชนชาวเยอรมันเลย หากแต่เป็นไปตามความปรารถนาของพวกชนชั้นผู้ปกครองของประเทศต่างๆ ในยุโรปเท่านั้น

¹⁰ไนทา โชติกะพุกณะ, Op.cit ; pp.14-17.

¹¹Gebhardt III. Op.cit ; p.95.

2 การจัดตั้งสมาคมเด็กหนุ่มแห่งเยอรมัน

1. สมาคมเด็กหนุ่มแห่งเยนา

เมื่อสงครามที่ฝ่ายสัมพันธมิตรทำการรบกับจักรพรรดิเนโปเลียน โบนาปาร์ต ครั้งสุดท้าย สิ้นสุดลง ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1814 ทหารและอาสาสมัครซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษา ต่างก็ กลับเข้าทำการศึกษาต่อ นักศึกษาเหล่านี้นอกจากจะไม่พอใจทำที่และผลของการประชุมแห่ง เวียนนาแล้ว ยังรู้สึกผิดหวังในเรื่องเสรีภาพและความเป็นอยู่ของประชาชนชาวเยอรมัน ฉะนั้น นักศึกษาเหล่านี้จึงเพิ่มความสนใจทางด้านการเมืองมากขึ้น ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1814 พวกนักศึกษาก็จัดตั้งสมาคมเด็กหนุ่ม ทอยโทเนีย (Teutonia Burschenschaft ทอยโทเนีย บวร์ชเช่นชาฟท์) ขึ้นที่เมืองฮัลเล (Halle) เพื่อเรียกร้องให้ชาวเยอรมันสนใจการเมืองมากขึ้น แต่สมาคมนี้ยังมีบทบาท ทางการเมืองไม่มากนัก วันที่ 12 มิถุนายน ค.ศ. 1815 เด็กหนุ่ม 5 คน จากกรมรักษาดินแดนแห่งเมืองเยนา (Jena) ได้ยื่นคำร้องขอของสมาคมเด็กหนุ่มทอยโทเนีย มาตัดแปลงแก้ไข แล้วจัดตั้งสมาคมเด็กหนุ่มแห่งเมืองเยนาขึ้น (Jenaer Burschenschaft) สมาคมนี้ได้ชักชวนให้นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่นๆ สมัครเข้าเป็นสมาชิก โดยประกาศเจตนารมณ์ ของสมาคมว่า จะส่งเสริมให้มีการรวมชาติเยอรมัน จะให้เยอรมันมีการปกครองตามระบอบ ประชาธิปไตย โดยให้คำขวัญลือลือว่า อิสรภาพ (Freiheit พรายไฟท์) เกียรติ (Ehre แอเร่) และบ้านเกิดเมืองนอน (Vaterland ฟาเธอร์แลนด์) สัญลักษณ์ของสมาคมเป็นธงสามสี ดำ-แดง-ทอง (Schwarz-Rot-Gold)¹ ซึ่งต่อมาภายหลังกลายเป็นสีธงชาติของประเทศ เยอรมนี

¹สัญลักษณ์ของสมาคมได้มาจากเครื่องแบบทหารของเยอรมันในสมัยกลางหน่วยหนึ่ง ที่ชื่อว่าหน่วย ลูทซอว์ (Lutzow) ซึ่งมีเสื้อสีดำมีแถบเสื้อสีแดงและมีกระดุมสีทอง (Gebhardt III, *Op.cit* ; p.109. ขอให้เปรียบเทียบกับหนังสือของ ม.ร.ว.แสงโรสม เกษมศรี : ประวัติศาสตร์สากลยุคปัจจุบัน (ค.ศ. 1453-1914) อ้างแล้ว หน้า 318.

2. ชมรมชาวเกิสเซ่น (Giessener Bund)

หลังจากที่สมาคมเด็กหนุ่มแห่งเยนาจัดตั้งขึ้นได้ไม่นาน ก็มีสมาคมเด็กหนุ่มจากเมืองต่างๆ ตั้งขึ้น เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ทางภาคใต้และภาคกลางของสหพันธ์รัฐเยอรมัน ในระยะแรกๆ นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่างๆ เหล่านี้ต่างก็มีความคิดที่จะรวมชนชาติเยอรมันเข้าด้วยกัน โดยมีได้มุ่งหวังที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับภารกิจของรัฐต่างๆ ทั้งสิ้น แต่เมื่อรัฐบาลของรัฐและแคว้นต่างๆ เหล่านั้นเข้าทำการควบคุมและต้องการที่จะให้สมาคมเด็กหนุ่มเหล่านั้นรับใช้ และดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาลแต่ละนคร นักศึกษาจากสมาคมต่างๆ เหล่านี้จึงทำการต่อต้าน สมาคมใดที่ได้รับการบีบคั้นจากรัฐบาลของรัฐหรือแคว้นตนมาก ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงนโยบายจากแนวความคิดแบบไม่รุนแรง หันมาต่อสู้กับรัฐบาลของรัฐตนในรูแบบรุนแรงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกกลุ่มชมรมชาวเกิสเซ่น (Giessener Bund กิสเซเนอร์ บุนด์) ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากอาจารย์ คาร์ล โพลเสน (Karl Follen)² ที่สนับสนุนให้นักศึกษาทำการตอบโต้รัฐบาลของรัฐในลักษณะรุนแรง

3. สมาคมเด็กหนุ่มเยอรมัน (Deutsche Burschenschaft)

วันที่ 18 ตุลาคม ค.ศ. 1817 สมาคมเด็กหนุ่มแห่งเยนาได้จัดงานฉลองอย่างมโหฬารที่ปราสาทวาร์ทบูร์ก (Wartburg) ในแคว้นไวมาร์ (Weimar) โดยมีโอกาสเอววันครบรอบ 300 ปีที่มาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) ได้ประกาศแยกศาสนาโปรเตสแตนต์

²คาร์ล โพลเสน เป็นอาจารย์อยู่ที่เมืองเกิสเซ่น ต่อมาเขาได้ย้ายไปอยู่ที่เมืองเยนา ความคิดของเขาในการสนับสนุนให้นักศึกษาทำการตอบโต้รัฐบาลของรัฐในลักษณะรุนแรงนั้น ในระยะแรกๆ ไม่ค่อยจะมีใครยอมรับ แต่เมื่อรัฐบาลของรัฐต่างๆ ทำการควบคุมและแปกัทธิพลทางการเมืองเข้าครอบคลุมนักศึกษา ทำให้นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ยอมรับความคิดของเขามากขึ้น (Gebhardt III, *Op.cit.*, p.109.)

ออกจากศาสนารัมน์คาทอลิก และยังเป็นวันครบรอบ 5 ปีแห่งสงครามระหว่างจักรพรรดิ
นโปเลียน โบนาปาร์ต กับกองทัพปลดแอกของสัมพันธมิตรที่เมืองไลป์ซิก (Leipzig) ใน ค.ศ.
1813 ให้เป็นวันที่ระลึกถึงอิสรภาพของความคิด และระลึถึงอิสรภาพและเสรีภาพของชาวเยอรมัน
จากการยึดครองของฝรั่งเศส พิธีฉลองเป็นไปในรูปของการประชุมทางการเมือง นักศึกษาต่างก็
ร้องเพลงปลุกใจให้รักชาติ รักอิสระและเสรีภาพ มีการกล่าวสุนทรพจน์โจมตีการปกครอง
ระบอบศักดินาอย่างรุนแรง ในตอนเย็นมีการเผาหนังสือต่างๆ ของนักเขียนที่มีปฏิริยาต่อต้าน
สมาคมเด็กหนุ่มและต่อต้านความคิดแบบเสรีนิยม ถึงแม้ว่าการชุมนุมครั้งนี้ลุกลามไปด้วยดี แต่ใน
วันต่อมาพวกเจ้านครรัฐและเจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆ เป็นจำนวนมาก ได้ทำการประท้วงที่เจ้า
ผู้ครองแคว้นไวมาร์ คือ คาร์ล เอากุสท์ (Karl August) มิได้จัดขบวนหรือเอาโทษกับนักศึกษา
และพวกที่มาประชุมในครั้งนี้ แต่เจ้าผู้ครองแคว้นไวมาร์ ก็ทำเป็นว่าไม่สนใจต่อการประท้วงของ
พวกเจ้าผู้ครองนคร และรัฐต่างๆ เหล่านั้นจากผลสำเร็จของการประชุมที่เมืองไวมาร์นี้เอง ทำ
ให้นักศึกษาจากมหาวิทยาลัย 14 แห่งนัดกันมาประชุมที่มหาวิทยาลัยแห่งเมืองเยนาในเดือนตุลาคม
ค.ศ. 1818 อีก แล้วจัดตั้งสมาคมเด็กหนุ่มเยอรมัน (Deutsche Burschenschaft ด้อยท์เช์
บวร์สเช็นชาฟท์)³ ขึ้น

4. กฎบัตรแห่งเมืองคาร์ลสบาด (Karlsbader Beschlüsse)

ความตื่นตัวทางแนวความคิดและการจัดตั้งสมาคมต่างๆ ของเด็กหนุ่มและนักศึกษาได้
ขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวาง เมทเตอร์นิช อัครเสนาบดีแห่งประเทศออสเตรีย ได้ติดตามและ
สังเกตการเคลื่อนไหวของสมาคมต่างๆ เหล่านี้อย่างใกล้ชิด แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะกำจัดหรือทำ
การควบคุมสมาคมต่างๆ เหล่านี้ได้ แต่แล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ในวันที่ 23 มีนาคม
ค.ศ. 1819 นักประพันธ์ชาวรัสเซีย ชื่อเอากุส ฟอน คอทเซบิว (August von Kotzebue)
ได้ถูกนักศึกษาชื่อ คาร์ล ลูควิก ซานด์ (Karl Ludwig Sand) ลอบทำร้ายถึงแก่ความตายที่เมือง

³Gebhardt III: *Ibid.*, p. 109.

มันไฮม์ (Mannheim) คอทเซบิว เป็นกงสุลของรัสเซีย (General Konsul) เขา
เขียนบทความเสียดสีและเย้ยหยันสมาคมเด็กหนุ่มอยู่เสมอ นอกจากนี้แล้วเขายังถูกสงสัยว่าเป็น
สายลับที่คอยส่งข่าวเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของสมาคมเด็กหนุ่มและเหตุการณ์เคลื่อนไหวต่างๆ ใน
สหพันธรัฐเยอรมันไปให้กับพระเจ้าซาร์แห่งรัสเซีย จึงทำให้พวกเด็กหนุ่มและนักศึกษาไม่พอใจเขา
เป็นอย่างมาก⁴ ส่วนชาวนัดนั้นเกิดที่เมืองวุนซีเดน (Wunsiedel) เคยเป็นอาสาสมัครรักษา
ดินแดนใน ค.ศ. 1815 ต่อมาได้ศึกษาวิชาเทววิทยาที่มหาวิทยาลัยแห่งเมืองเยนา เขาเป็นคน
หนึ่งที่ได้รับอิทธิพลและแนวความคิดรุนแรงตามแบบฉบับของอาจารย์คาร์ล โพลเลน ถึง
แม้ว่าชาวนัดจะถูกประหารชีวิต แต่การกระทำแบบรุนแรงของนักศึกษาและเด็กหนุ่มเยอรมันก็ยังไม่สิ้น
สุดลง วันที่หนึ่ง 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1819 คาร์ล ฟอน อีเบิ้ลส์ (Karl Von Ibeil) ที่
ปรึกษานแห่งแคว้นนัสเซา (Nassau) ได้ถูกนักศึกษาชื่อ เลอไนง์ (Loning) สมาชิกของนักศึกษา
หัวรุนแรงลอบทำร้ายถึงแม้ว่า ฟอน อีเบิ้ลส์ จะไม่ได้รับอันตรายอย่างใดเลย แต่ เมทเตอร์นิค
ซึ่งหาโอกาสที่จะกำจัดนักศึกษาอยู่แล้วได้ถือเอาเหตุการณ์รุนแรงเหล่านี้ทำการปราบนักศึกษาและ
สมาคมเด็กหนุ่มต่างๆ อย่างเด็ดขาดโดยไม่ได้บอกกล่าวหรือขอความเห็นชอบจากสภาแห่งสหพันธรัฐ
(Bundestag บุนเดสทาก) ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองแฟรงค์ฟวร์ท (Frankfurt) วันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ.
1819 เมทเตอร์นิคซ์ ได้ปรึกษากับคาร์ล เอากุส ฟอน ฮาร์ดเดนแบร์ก (Karl August von
Hardenberg) อัครมหาเสนาบดีแห่งแคว้นปรัสเซียที่เมืองเทพริทซ์ (Teplitz) ทั้งสองตกลงกัน
ว่าจะร่วมมือกันปราบปรามความวุ่นวายต่างๆ ที่เกิดขึ้นในรัฐและแคว้นต่างๆ ของสหพันธรัฐ
เยอรมัน⁵ วันที่ 6 ถึง 31 สิงหาคม ค.ศ. 1819 เมทเตอร์นิคซ์ได้เชิญเจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆ
ของสหพันธรัฐเยอรมันมาประชุมที่เมืองคาร์ลสบาด (Karlsbad) เพื่อหามาตรการที่จะกำจัด
ความรุนแรงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสหพันธรัฐเยอรมัน กฎหมายต่างๆ ที่ตราขึ้นในการประชุมครั้งนี้ จึง
ได้ชื่อว่า "กฎหมายแห่งเมืองคาร์ลสบาด" ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำจัดเสรีภาพในการพูด การเขียนและ
การประชุมของนักศึกษา สิ่งพิมพ์ทุกชนิดจะต้องผ่านการตรวจสอบของรัฐบาล สมาคมต่างๆ ของเด็ก

⁴Plotz : Op.cit., p.852.

⁵Gebhardt III; Op.cit., pp.103,110.

หนุ่มและนักศึกษาถูกสั่งให้ล้มเลิกหมด ความเคลื่อนไหวของนักศึกษาและครูบาอาจารย์จากสถานศึกษาต่างๆ ถูกควบคุมอย่างใกล้ชิด เนื่องจาก เมทเตอร์นิคซ์ เป็นผู้ที่มีอิทธิพลทางการเมืองของยุโรปมาก จึงทำให้สภาแห่งสหพันธรัฐที่เมืองพรังพวร์ท ต้องยอมรับรองกฎฎีกาแห่งเมืองคาร์บาด ในวันที่ 20 กันยายน ค.ศ. 1819 ฉะนั้น เมทเตอร์นิคซ์ จึงสั่งให้ทหารและตำรวจของนครรัฐและแคว้นต่างๆ ทำการติดตามและกวาดล้างพวกนักศึกษาที่มีความคิดแบบเสรีนิยม และพวกเด็กหนุ่มที่หัวรุนแรงของทุกๆ แคว้นหรือรัฐที่อยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของสหพันธรัฐเยอรมัน การกวาดล้างครั้งนี้ ทำให้ความวุ่นวายทางการเมืองภายในสหพันธรัฐเยอรมันสงบไปชั่วขณะหนึ่ง ตั้งแต่ ค.ศ. 1820-1830 พวกนักปรัชญาและนักวิชาการแขนงต่างๆ จึงมุ่งหน้าแสวงหาวิชาความรู้กันอย่างเต็มที่ ทำให้วิชาการแขนงต่างๆ ขยายตัวอย่างกว้างขวาง แต่ความวุ่นวายกลับไประบาดในประเทศต่างๆ ทางภาคใต้ของทวีปยุโรปตั้งแต่ประเทศสเปนไปจนถึงประเทศกรีซ สำหรับในสหพันธรัฐเยอรมันนั้นความวุ่นวายเริ่มปะทุขึ้นมาใหม่อีกใน ค.ศ. 1830 หลังจากที่เกิดการปฏิวัติแห่งเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1830 ที่ประเทศฝรั่งเศส⁶

สรุปท้ายบท

เมื่อจักรพรรดิเนโปเลียน โบนาปาร์ต พ่ายแพ้แก่ฝ่ายสัมพันธมิตรแล้ว ผู้นำของประเทศต่างๆ ต้องการให้ยุโรปมีสันติภาพที่ถาวรสืบไป จึงพร้อมใจกันไปประชุมที่กรุงเวียนนา เพื่อหามาตรการที่จะป้องกันไม่ให้เกิดประชาชนของประเทศต่างๆ ในยุโรปก่อความวุ่นวายขึ้นมาได้อีก ถึงแม้ผู้นำของประเทศต่างๆ จะได้ลงนามในสนธิสัญญาหลายฉบับ ซึ่งมีทั้งสนธิสัญญาสันติภาพและสนธิสัญญาที่ป้องกันการก่อความวุ่นวายต่างๆ แต่การประชุมแห่งเวียนนาก็นับว่าไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะการประชุมครั้งนี้ได้สร้างความผิดหวังให้กับผู้นำของบางประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้สร้างความผิดหวังให้กับประชาชนส่วนใหญ่ของชนชาติเยอรมัน ที่ต้องการรวมตัวกันจัดตั้งประเทศเยอรมันขึ้น ฉะนั้นหลังการประชุมแห่งเวียนนา ประชาชนในแคว้นต่างๆ ของชนชาติเยอรมันจึงทำ

⁶Gebhardt III: *Ibid.*, pp 11 H 13.

การเคลื่อนไหวโดยการจัดตั้งชมรมต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้ชาวเยอรมันเกิดความรักชาติ แรงกระตุ้นนี้ทำให้เกิดความวุ่นวายทางการเมืองหลายครั้ง จนกระทั่งเมตเตอร์นิคซ์ อัครมหาเสนาบดีแห่งประเทศออสเตรีย ซึ่งเป็นผู้ที่มีอิทธิพลมากต่อการเมืองของยุโรปสมัยนั้น (ยุโรปสมัยนั้นได้ชื่อว่าสมัยเมตเตอร์นิคซ์ Metternicht ERA) ได้ตรากฎหมาย "กฤษฎีกาแห่งเมืองคาร์ลสบาด (Karlsbader Beschlusse : คาร์ลสบาดอร์ เบชลีส์เซ) มาควบคุมความวุ่นวายต่างๆ ทำให้ยุโรปอยู่ในความสงบได้ระยะหนึ่ง

คำถามทบทวน

1. การประชุมแห่งเวียนนามีจุดมุ่งหมายอย่างไร ผลของการประชุมแห่งเวียนนา สมเจตนาธรรมณ์ของประชาชนเยอรมันหรือไม่ เพราะเหตุใด
2. พระเจ้าซาร์อเล็กซานเดอร์ที่ 1 แห่งรัสเซีย ทรงมีความคิดอย่างไรในการร่างสนธิสัญญาสัมพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์
3. สาเหตุอะไรที่ทำให้เมตเตอร์นิคซ์ทำการตรากฤษฎีกาแห่งเมืองคาร์ลสบาด
4. เหตุใดนักเรียนศึกษาและประชาชนเยอรมันจึงจัดตั้งสมาคมต่างๆ ขึ้น